

РЕШЕНИЕ

№ 1441

гр. София, 28.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 10-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА
НАУМОВА**

при участието на секретаря **АННА Б. КОВАНОВА**
като разглежда докладваното от **ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА НАУМОВА**
Административно наказателно дело № 20221110209121 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Раздел V, Глава III от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Д. Н. М.Г. – представител на „*****“ ООД срещу Електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система /на кратко: Електронен фиш/ Серия К № 2656537, с който на основание чл.189, ал.4, вр. чл.182, ал.1, т.5 от ЗДвП на Д. Н. М.Г. /като законен представител на „*****“ ООД/ е наложена „глоба“ в размер на 600 /шестстотин/ лева за това, че на 31.03.2019г. в 12:14 часа в с. Волуяк, ул. „Ломско шосе“ № 239, с посока на движение от гр. Костинброд към гр. София е извършено нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП.

В жалбата се твърди, че определената с обжалвания Електронен фиш глоба в размер на 600 лева съставлява вземане, което е погасено по давност. Жалбоподателят се позовава на чл.11 от ЗАНН и чл.80, ал.1, т.5 от НК. Твърди, че от издаването на Електронния фиш на 31.03.2019г. до датата на неговото връчване на жалбоподателя /на 17.06.2022г./ е изтекъл срок по-дълъг от 3 години. С тези аргументи се иска съдът да отмени обжалвания Електронен фиш.

В молба с вх. № 236584/03.11.2022г. Д. Н. М.Г. заявява, че поддържа в лично качество внесената в СРС от името на „*****“ ООД жалба, подписана от нея в качеството ѝ на управител и представляващ Дружеството.

В молба с вх. № 246316/14.11.2022г. адв. С. - пълномощник на Д. Н. М.Г. твърди, че жалбоподателката М.Г. не е била търсена за връчване на Електронен фиш Серия К №

2656537, издаден от СДВР, след датата на издаването му на 31.03.2019г. нито в качеството ѝ на управител на „*****“ ООД на адреса на Дружеството, нито на нейния личен постоянен адрес в гр. София, бул. „Княгиня Мария Луиза“ № 125, вх. Б, ап. 48.

Пред СРС, НО, 10 състав жалбоподателят Д. Н. М.Г. не се явява лично, но се представлява от адв. С., който в съдебно заседание на 13.12.2022г. заявява, че поддържа жалбата. По време на съдебните прения пред СРС адв. С. посочва, че в жалбата са изложени съображения за отменя на Електронния фиш поради изтекла давност. Искане се съдът да отмени Електронния фиш и да присъди разноски в полза на жалбоподателя.

Въззиваемата страна СДВР, редовно призована, не изпраща представител и не взема становище по спора в откритите съдебни заседания пред СРС.

С писмо от ОПП-СДВР с вх. № 150815/20.07.2022г. (на лист 2 от делото), с което жалбата и административно-наказателната преписка са препратени на СРС, административно-наказващият орган е изложил принципните си съображения относно изискванията за издаване на Електронен фиш. Административно-наказващият орган се позовава на разпоредбата на § 1 от ДР на ЗАНН и заявява, че по отношение на Електронния фиш не съществува законово разписано задължително съдържание извън изброените в чл.189, ал.4 от ЗДвП реквизити. Според административно-наказващия орган направеното в чл.182 от ЗДвП приравняване между влезлия в сила Електронен фиш и влязлото в сила Наказателно постановление е само относно последиците, с които се ползват влезлите в сила Наказателни постановления и Електронни фишове, без това да обосновава необходимост от механично пренасяне на правилата относно процедурата за съставяне или реквизити на Наказателното постановление, въведени в ЗАНН и по отношение на Електронния фиш. В писмото на ОПП – СДВР се прави още позоваване на §6, т.65 от ДР на ЗДвП. Посочва се, че нарушението е установено и заснето с мобилна система за видеоконтрол тип „TFR1-M“ № 560 в с. Волюяк, ул. „Ломско шосе“ № 239 с посока от гр. Костинброд към гр. София. Твърди се, че ограничението на скоростта в конкретния участък е 50 км/час за населено място. Заявява се, че техническото средство е преминало последваща метрологична проверка, като издаденото удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 10.02.4835 за мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение тип „TFR1-M“ изтича на 24.02.2020г., но съгласно чл.30, ал.5 от Закона за измерванията, когато срокът на валидност на одобрения тип е изтекъл, намиращите се в употреба средства за измерване, които отговарят за одобрен тип се считат за одобрен тип. Поради всичко това се приема, че нарушението, нарушителят и неговата вина са доказани по безспорен и категоричен начин. Твърди се, че при издаването на Електронния фиш не са допуснати съществени процесуални нарушения, с които да е нарушено правото на защита на жалбоподателя. Поради това се иска СРС да потвърди издадения Електронен фиш като правилен и законосъобразен.

По делото има депозирани писмени бележки с вх. № 210700/07.10.2022г. от юрк. Иванова – пълномощник на СДВР. В тях се посочва, че жалбата е неоснователна и се иска да бъде оставена без уважение. Твърди се, че при издаване на процесния Електронен фиш са

спазени разпоредбите на чл.188 от ЗДвП и чл.189, ал.4 и сл. от ЗДвП. Тъй като нарушението е извършено при управление на моторно превозно средство /МПС/, собственост на юридическо лице, съгласно чл.188, ал.2 от ЗДвП предвиденото по закон наказание се налага на законния представител на фирмата. Поради това в случая административното наказание било наложено на Д. Н. М. – Г.. Ако не тя е управлявала МПС-то, е имала възможност да посочи на кое лице е предоставено управлението на автомобила. В случая жалбоподателят не е подал декларация по чл.189, ал.5 от ЗДвП и не е посочил друго лице да е управлявало въпросното МПС. В писмените бележки се сочи, че Електронният фиш не се издава по начина, по който се издава Наказателно постановление и по дефиниция не носи подпис на издателя си, поради което въпросът за компетентността на определено лице не се поставя. В тази връзка се цитира и Тълкувателно решение № 1/26.02.2014г. на ОСК на ВАС и се твърди, че задължителни за Електронния фиш са само посочените в чл.189, ал.4, изр.2 от ЗДвП реквизити. Посочва се, че нормата на чл.189, ал.4 от ЗСВ е специална спрямо общата норма на чл.57 от ЗАНН. В бележките пише още, че от приложените доказателства се установява, че на 31.03.2019г. в 12:14 часа, на посоченото в Електронния фиш място и посока на движение, при ограничение на скоростта 50 км/ч., процесното МПС се е движило с 93 км/час, като нарушението е установено с техническо средство, което към момента на нарушението е било преминало преглед за техническа изправност и се явява одобрено съобразно нормативните изисквания, преминало е периодична техническа проверка със срок на валидност до 24.02.2020г. Процесуалният представител на СДВР цитира и чл.189, ал.15 от ЗДвП и иска съдът да кредитира снимковия материал, приложен по делото, като годно вещественно доказателствено средство за установяване на нарушението. Твърди се правата на жалбоподателя да са напълно защитени и предвид приспаднатия толеранс поради допустима грешка при засичане на скоростта. Претендира се, че правилно е приложен чл.182, ал.1, т.5 от ЗДвП. Прави се извод, че Електронният фиш е законосъобразен, а административното наказание е правилно индивидуализирано в законоустановения му размер. Посочва се, че Електронният фиш е издаден на 08.04.2019г. и се определят като „несъстоятелни“ твърденията на жалбоподателя за изтекла давност по чл.80, ал.1, т.5 от НК. Процесуалният представител на въззиваемата страна се позовава на Тълкувателно решение № 1/27.02.2015г. на ОСК на НК на ВКС и II Колегия на ВАС и на чл.81, ал.3 от НК и твърди, че абсолютният давностен срок изтича на 30.09.2023г. В заключение в бележките се казва, че жалбоподателят е осъществил от обективна и субективна страна нарушението по чл.21, ал.1 от ЗДвП, като конкретното превишение на скоростта е с 43 км/час, а формата на вина е пряк умисъл. Обръща се внимание на обществената опасност на деянието и се иска цялостно потвърждаване на Електронния фиш, както и присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР. Прави се и възражение за пре****рност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

*Софийски районен съд, като прецени събраните по делото доказателства и релевираните от страните доводи, прие за установено следното от **фактическа страна** :*

На 31.03.2019г. около 12:14 часа в с. Волуяк, ул. „Ломско шосе“ № 239, с посока на

движение от гр. Костинброд към гр. София, лек автомобил „****“ с рег. № ***** (със собственик/ползвател фирма „*****“ ООД със законен представител Д. Н. М.Г.) се движел със скорост от поне 93 км/ч. (след приспаднал толеранс от 3 км/ч. в полза на водача от реално измерената скорост от 96 км/ч.), при ограничение на скоростта в населено място 50 км/ч. Скоростта, с която се движел автомобилът била установена и заснета с техническо средство – мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение тип „TFR1-M“ № 560, с клип № 5937, за което бил изготвен и снимков материал. Тази мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение тип „TFR1-M“ е одобрена и вписана в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване под № 4835 на дата 24.02.2010г. със срок на валидност до 24.02.2020г. и за нея има издадено Удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 10.02.4835. Това техническо средство било преминало и последваща проверка, за което има издаден Протокол № 4-38-18 от 30.10.2018г. от проверката на мобилна система за видеоконтрол „TFR-1M“ с 12-месечен срок за валидност. Според този Протокол допустимата грешка при измерване на скоростта е +/- 3 км/ч. при скорост до 100 км/час и +/- 3 % - при скорост над 100 км/час.

На 31.03.2019г. за времето от 12.00 часа до 14.00 часа това техническо средство било позиционирано в служебен автомобил с рег. № С 2184 МР в с. Волуяк, ул. „Ломско шосе“ № 239, за да контролира превозните средства, движещи се от гр. Костинброд към гр. София, при липса на пътен знак за ограничение на скоростта и при действащо общо ограничение на скоростта от 50 км/час за населено място. Техническото средство било настроено да се задейства при приближаване на автомобилите и при стационарен режим на измерване. Във връзка с това бил съставен Протокол за използване на автоматизирано техническо средство или система с рег. № 4332р-12228. За времето от 12.00 часа до 14.00 часа на 31.03.2019г. с това техническо средство били снимани клипове от № 5930 до № 5976 /или общо 47 на брой установени нарушения с АТСС/, които били предадени на съхранение в ОПП - СДВР.

В с. Волуяк, по ул. „Ломско шосе“, между пътен знак Д11 – „Начало на населено място и селищно образувание“ и пътен знак Д12 – „Край на населено място“, с посока от гр. Костинброд към гр. София, се намира № 239, като в целия този участък максимално разрешената скорост е 50 км/час и няма монтирани пътни знаци за ограничение на скоростта от тип В-26 или пътен знак Е-24 (Контрол с автоматизирани технически средства или системи).

Въз основа на снимковия материал от мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение тип „TFR-1M“ – клип № 5937 срещу Д. Н. М.Г. (като законен представител на „****“ ООД) е съставен Електронен фиш за налагане на глоба Серия К № 2656537. С него на основание чл.189, ал.4, вр. чл.182, ал.1, т.5 от ЗДвП за нарушение по чл.21, ал.1 от ЗДвП на Д. Н. М.Г. е наложена „глоба“ в размер на 600 лева.

Административно – наказващият орган не е ангажирал доказателства дали и на коя дата е търсил Д. Н. М.Г. с цел връчване на Електронен фиш Серия К № 2656537. От събраните по делото доказателства се установява, че документът е съставен на 08.04.2019г. и е обжалван с жалба, подадена по пощата /чрез СПИДИ/ на 24.06.2022г.

Изложената фактическа обстановка съдебният състав прие за установена въз основа на събраните по делото доказателства, а именно : плик от жалба (лист 4 от делото); снимков материал – клип № 5937 (лист 5 от делото); справка за собствеността на МПС с рег. № ***** (лист 6 от делото); Заповед на Министъра на вътрешните работи с № 81213-931 от 30.08.2016г. (лист 7 от делото); Протокол № 4-38-18 от проверката на мобилна система за видеоконтрол „TFR-1M“ от 30.10.2018г. (лист 8 и 34 от делото); писмо от Главна дирекция „Национална полиция (лист 10 и лист 33 от делото); Протокол за използване на автоматизирано техническо средство или система с рег. № 4332p-12228 с приложена снимка на техническото средство (лист 11-12 от делото); Ежедневна форма на отчет от 31.03.2019г. (лист 13 от делото); извадка от информационната система на ОПП – СДВР за Електронен фиш Серия К № 2656537 (лист 14 от делото); справка за нарушител/водач (лист 15-16 от делото); писма от ОПП – СДВР с вх. № 205822/03.10.2022г. и с вх. № 206072/03.10.2022г. (лист 30 и лист 31 от делото); писмо от Български институт по метрология с вх. № 213535/11.10.2022г. с приложено Удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 10.02.4835 /с приложения/ (лист 41-58 от делото) и писмо от Агенция пътна инфраструктура - Областно пътно управление София с вх. № 218973/17.10.2022г. с приложена схема (лист 71 - 72 от делото).

Настоящият съдебен състав счита, че всички цитирани по-горе писмени доказателства следва да се кредитират от съда, тъй като са непротиворечиви, обективни, достоверни, а повечето от тях изхождат от държавен орган и имат доказателствена сила за посочените в тях обстоятелства.

Писмата на ОПП – СДВР с вх. № 205822/03.10.2022г. и на Агенция пътна инфраструктура - Областно пътно управление София с вх. № 218973/17.10.2022г. (с приложена схема) са еднопосочни и наличната в тях информация намира потвърждение в снимковия материал – клип № 5937, Протокол за използване на автоматизирано техническо средство или система с рег. № 4332p-12228 и Ежедневната форма на отчет – касателно ограничението на скоростта на процесното място. За това, че ул. „Ломско шосе“ № 239 в с. Волюяк е в населено място данните от писмото на Агенция пътна инфраструктура - Областно пътно управление София с вх. № 218973/17.10.2022г. намират опора в приложената на лист 72 от делото схема. Цитираните по-горе писмени доказателства са еднопосочни, достоверни и непредубедени. Поради това съдът ги кредитира и приема за безспорно установено, че на процесното място и време е важало общото ограничение на скоростта в населено място – 50 км/час.

Настоящият съдебен състав кредитира Протокола за използване на автоматизирано техническо средство или система с рег. № 4332p-12228, тъй като той е годно, информативно, относимо, обективно и достоверно писмено доказателство. От него се установява мястото, времето, посоката на движение на контролираните МПС-та от позиционираното в служебен автомобил техническо средство, както и ограничението на скоростта за съответното място, режима на измерване, посоката на задействане и номерата на направените клипове. От Протокол за използване на автоматизирано техническо средство или система с рег. № 4332p-

12228 се установяват вида и номера на използваното техническо средство.

Настоящият съдебен състав кредитира и Ежедневната форма на отчет от 31.03.2019г., тъй като е годно, информативно, относимо, обективно, достоверно доказателство, което изцяло се подкрепя от кредитирания по-горе Протокол за използване на автоматизирано техническо средство или система. Въз основа на Ежедневната форма на отчет и Протокола за използване на автоматизирано техническо средство или система (приложени на лист 13 и лист 11 от делото) се установява, че от 12.00 часа до 14.00 часа на 31.03.2019г. (което включва и процесния час – 12.14 часа) техническо средство вид „TFR1-M“ № 560 е било позиционирано с. Волюяк, ул. „Ломско шосе“ № 239, за да контролира скоростта на движение на превозните средства, движещи се от гр. Костинброд към гр. София, при ограничение на скоростта 50 км/час за населено място.

Извадката от информационната система на ОПП – СДВР за Електронен фиш Серия К № 2656537 е обективно писмено доказателство, което не се опровергава от нито едно друго доказателство, събрано по делото. Поради това СРС кредитира тази извадка. Писмото на ОПП – СДВР с вх. № 206072/03.10.2022г. също следва да се кредитира като обективно и непредубедено писмено доказателство, което не се опровергава от събраната по делото доказателствена маса. От него се установява, че административно – наказващият орган не е ангажирал доказателства дали и на коя дата е търсил Д. Н. М.Г. с цел връчване на Електронен фиш Серия К № 2656537. От извадката от информационната система на ОПП – СДВР за Електронен фиш Серия К № 2656537 се доказва единствено, че процесният Електронен фиш е съставен на 08.04.2019г., без данни дали и кога е връчен на Д. Н. М.Г..

Пликът на лист 4 от делото има достоверна дата. Поради това съдът го кредитира и установява, че процесната жалба е подадена по пощата - чрез Спиди на 24.06.2022г.

Справката за собствеността на МПС с рег. № ***** е писмен документ, издаден от държавен орган и разполагащ с доказателствената сила за удостоверените в него обстоятелства. Поради това съдът го кредитира и установява, че собственик/ ползвател на заснетото МПС с рег. № ***** е „*****“ ООД.

От сайта на Търговския регистър се установява общоизвестният факт, че управители /заедно и по отделно/ на „*****“ ООД са Д. Н. М.Г. и М.С.П..

Заповедта на Министъра на вътрешните работи с № 8121з-931 от 30.08.2016г. е официален документ, издаден от държавен орган и разполагащ с доказателствена сила. Поради това съдът кредитира тази Заповед и установява, че конкретно съставеният Електронен фиш отговаря на одобрения образец.

Писмото от Български институт по метрология с вх. № 213535/11.10.2022г. с приложено Удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 10.02.4835 /с приложения/, писмото от Главна дирекция „Национална полиция“ с вх. № 210570 от 07.10.2022г. и Протокол № 4-38-18 от проверката на мобилна система за видеоконтрол „TFR-1M“ от 30.10.2018г. са еднопосочни, достоверни и непредубедени писмени доказателства, които имат доказателствена сила за посочените в тях обстоятелства. Поради

това съдът ги кредитира. От съвкупната преценка на тези писмени доказателства се установява, че мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение тип TFR1-M № 560, с която е констатирано и заснето процесното нарушение, е одобрена съобразно нормативните изисквания, преминала е и последваща проверка на 30.10.2018г. и към процесната дата 31.03.2019г. се явява одобрено средство за измерване, отговарящо на законовите изисквания за измерване скоростта на движение на МПС-та.

На следващо място, с оглед разпоредбата на чл.189, ал.15 от ЗДвП („изготвените с технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, снимки, видеозаписи и разпечатки, са веществени доказателствени средства в административнонаказателния процес”) съдът кредитира изцяло и приложения по делото снимков материал, намирайки го за годно веществено доказателствено средство. Посредством клип № 5937 се установяват марката и регистрационния номер на управлявания автомобил; мястото на извършване на нарушението /съпадащо с мястото, посочено в Електронния фиш/, както и ограничението на скоростта; конкретно измерената скорост на движение; номера на техническото средство, както и че МПС-то е било само на пътя, което означава, че измерената скорост на движение е именно на заснетото превозно средство.

Приложената по делото справка за нарушител/водач е издадена от държавен орган и разполага с доказателствена сила за посочените в нея обстоятелства. Поради това съдът я кредитира и установява предишните нарушения по ЗДвП на жалбоподателя.

*При така приетата фактология и направеният по-горе доказателствен анализ съдът достигна до следните **правни изводи** :*

Електронният фиш е от категорията на обжалваемите пред съда административни актове. Доколкото въззиваемата страна не успя да докаже на коя дата е връчен Електронният фиш, с оглед гарантираното от закона право на достъп до съд на гражданите, съдът следва да приеме жалбата, с която е сезиран, за депозирана в преклузивния процесуален срок по чл.189, ал.8 от ЗДвП, тъй като жалбоподателят твърди, че е получил Електронния фиш на 17.06.2022г. и е обжалван с жалба, подадена по пощата на 24.06.2022г. Жалбата изхожда от санкционираното лице и се явява процесуално допустима, поради което следва да се разгледа по същество.

Според легалната дефиниция, дадена в разпоредбата на §6, т.63 от ДР на ЗДвП Електронният фиш представлява „електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства или системи”. В същия смисъл е и §1, т.1 от ДР на ЗАНН. В разпоредбата на чл.189, ал.4 от ЗДвП са изрично регламентирани реквизитите, които следва да съдържа Електронният фиш, а именно териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на

нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката, начините за доброволното ѝ заплащане. Съпоставяйки изискуемите от закона реквизити на Електронния фиш, регламентирани в разпоредбата на чл.189, ал.4 от ЗДвП, със съдържанието на обжалвания Електронен фиш, съдът приема, че последният отговаря на всички законови изисквания. В същия е посочена териториалната структура на МВР, на чиято територия е установено нарушението /СДВР/; мястото и времето на осъществяването му; регистрационният номер на заснетото МПС и собственикът на същото. Описано е самото нарушение. То съответства на посочената нарушена разпоредба - чл.21, ал.1 от ЗДвП. Посочена е и наложената на основание чл.182, ал.1, т.5 от ЗДвП глоба в размер на 600 лева като е указано в какъв срок, по чия сметка и как следва да се плати. Освен това за процесното нарушение не се предвижда лишаване от право да се управлява МПС или отнемане на контролни точки. Поради това СРС приема, че няма допуснати съществени процесуални нарушения при издаването на Електронния фиш, нито че е нарушено правото на защита на жалбоподателя.

Настоящият съдебен състав е на мнение, че няма законодателно приравняване между Електронен фиш и Наказателно постановление. Съгласно чл.189, ал.11 от ЗДвП влезият в сила Електронен фиш се смята за влязло в сила Наказателно постановление, но това приравняване е само относно последиците, с които се ползват влезлите в сила Наказателни постановления и Електронни фишове и не обосновава необходимост от механично пренасяне на правилата относно процедурата за съставяне или реквизити на Наказателното постановление, въведени в ЗАНН и по отношение на Електронния фиш. Именно поради това за Електронния фиш не важат правилата, разписани в чл.34, чл.40 – 44, чл.52 - 58 от ЗАНН. Това, че в обжалвания Електронен фиш не е посочено конкретното физическо лице – издател на Електронния фиш и липсва дата на издаване на фиша не означава, че е допуснато съществено процесуално нарушение, тъй като в чл.189, ал.4 от ЗДвП не се съдържа изискване за посочване на подобни обстоятелства, поради което и тяхната липса не е основание за отмяна на Електронния фиш на формално основание. Електронният фиш е електронно изявление, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства или системи (§ 6, т.63 от ДР на ЗДвП) и именно заради това е без значение кой и кога физически е написал Електронния фиш. По отношение реквизитите на Електронния фиш има специални изисквания в ЗДвП и сред тях не е да фигурира физическото лице – издател на Електронния фиш, което има и своето логично обяснение в § 6, т.63 от ДР на ЗДвП. В случая, при издаване на Електронен фиш важат специалните правила на чл.189, ал.4 от ЗДвП, а не общото правило на чл.42 от ЗАНН или чл.57, ал.1 от ЗАНН. Същевременно в Електронния фиш е записано, че той е издаден от СДВР и това /с оглед нормативната уредба/ следва да се приеме, че е достатъчно, за да се спази и общото правило административното наказание да се налага от организацията, на която е възложен контролът по спазването на правилата, разписани в ЗДвП – в случая за територията на гр. София това е СДВР.

За разлика от АУАН и НП, при издаването на Електронен фиш законодателят не е предвидил срок, след изтичането на който да не може да се издава, респ. връчва Електронен фиш. Нормата на чл.34 от ЗАНН не важи за Електронния фиш, нито има друга аналогична разпоредба в законодателството, която да се отнася до Електронния фиш. Поради това изтеклият период от време от извършване на деянието до съставянето или връчването на Електронния фиш не може да бъде основание съдът да приеме, че е допуснато съществено процесуално нарушение.

Относно разликата в скоростта на движение, отразена в снимковия материал и в Електронния фиш, следва да се отбележи, че от представения по делото Протокол от проверка № 4-38-18/30.10.2018г. се установява, че грешката при измерване на скоростта с въпросното техническо средство е +/- 3 км/ч. при скорост под 100 км/ч. Тази допустима грешка е отчетена и в конкретния случай. Видно от приложения по делото снимков материал измерената скорост е 96 км/час. Както в снимковия материал, така и в обжалвания Електронен фиш е посочена (след приспаднатия толеранс от 3 км/ч. в полза на водача) скоростта от 93 км/час., която се явява по-благоприятна по размер от действително измерената скорост от 96 км/час. Поради това СРС приема, че и в този контекст правата на нарушителя са спазени.

Към датата на нарушението (31.03.2019г.) вече е било отменено изискването на чл.165, ал.2, т.8 от ЗДвП да се обозначават чрез поставяне на пътни знаци, оповестяват в средствата за масово осведомяване или на интернет страницата на Министерство на вътрешните работи участъкът от пътя, на който се осъществява контрол по спазване на правилата за движение чрез автоматизирани технически средства или системи. След като това изискване е отпаднало и то изрично е отменено с новата редакция на закона, то не е необходимо участъкът, в който се е извършвал контрол на скоростта с автоматизирано техническо средство да е бил обозначен с поставянето на пътен знак Е24, каквото задължение имаша преди това контролните органи. Поради тази причина и след отпадането на посоченото законово изискване, не е необходимо на процесното място да е имало поставен пътен знак, указващ на водачите за извършвания видео контрол.

Водим от гореизложеното съдът прие, че в конкретния случай не са допуснати съществени процесуални нарушения – основание за отмяна на Електронния фиш на формално основание, поради което спорът следва да се разгледа по същество.

От събраните и кредитирани по-горе доказателства и най-вече от снимковия материал настоящият съдебен състав установи, че с техническо средство е измерена скоростта на движение на МПС към процесната дата, час и място. По делото са налице доказателства за техническата изправност и годност на това техническо средство да регистрира скоростта на движение на МПС-та. От Протокол от проверка № 4-38-18 от 30.10.2018г. се вижда, че възможната грешка при измерване на скоростта с техническото средство е +/- 3 км/ч. при скорост до 100 км/ч. Тази допустима грешка е отчетена и в конкретния случай. Видно от приложения по делото снимков материал измерената скорост е

96 км/ч., докато в обжалвания Електронен фиш е посочена (след приспадения толеранс от 3 км/час) скорост от 93 км/ч., която се явява по-благоприятна по размер от действително измерената скорост от 96 км/ч. Поради това СРС приема, че и в този контекст правата на нарушителя са гарантирани.

От писмата на ОПП – СДВР с вх. № 205822/03.10.2022г. и на Агенция пътна инфраструктура - Областно пътно управление София с вх. № 218973/17.10.2022г. (с приложена схема), както и от снимковия материал – клип № 5937, Протокол за използване на автоматизирано техническо средство или система с рег. № 4332р-12228 и Ежедневната форма на отчет се установява, че на въпросното място не е въведено ограничение на скоростта с пътен знак и е вало общото правило за ограничение на скоростта в населено място – 50 км/ч.

От изложеното до тук следва, че щом водачът на лек автомобил „****” с рег. № ***** се е движил на 31.03.2019г. в 12.14 часа на процесното място с поне 93 км/час (след приспадане на толеранса от 3 км/час в полза на водача поради възможността от грешка при измерване на скоростта с техническото средство) при ограничение на скоростта 50 км/ч. в населено място, то следва да се приеме, че от обективна страна доказано е извършено нарушението по чл.21, ал.1 от ЗДвП, изразяващо се в неизпълнение на задължението при избиране на скоростта на движение на МПС да не се превишава скоростта от 50 км/ч. в населено място.

Превишението на разрешената скорост от 50 км/ч. (след приспадения толеранс в полза на водача поради възможността от грешка при измерването на скоростта с техническото средство) в случая е с 43 км/час.

От субективна страна нарушението по чл.21, ал.1 от ЗДвП се реализира при пряк умисъл, тъй като всеки водач на превозно средство знае задължението си по ЗДвП, че в населено място, при липса на знак за ограничение на скоростта, важи общото ограничение на скоростта от 50 км/час и че щом е измерена скорост от поне 93 км/час. значи е съзнавал обществено – опасния характер на поведението си, предвиждал е и е искал настъпването на обществено – опасните последици.

От справката за собствеността на МПС с рег. № ***** е видно, че собственик/ползвател на заснетия автомобил е „****” ООД. Публично известен факт /от сайта на Търговския регистър/ е, че това Дружество се представлява заедно и по отделно от Д. Н. М.Г. и М.С.П.. Според чл.188, ал.2 от ЗДвП когато нарушението е извършено при управление на моторно превозно средство, собственост на юридическо лице /както е в процесния казус/, предвиденото по закон наказание се налага на неговия законен представител или на лицето, посочено от него, на което е предоставил управлението на моторното превозно средство. Доколкото Д. Н. М.Г. към датата на подаване на жалбата /24.06.2022г./ със сигурност е знаела за издадения Електронен фиш Серия К № 2656537 и в съответствие с разпоредбата на чл.189, ал.5 от ЗДвП не е подала в законоустановения 14-дневен срок декларация, че друго лице е управлявало автомобила в процесния ден и час,

настоящият съдебен състав счита, че в случая именно с оглед на цитираните по-горе законови разпоредби следва да се ангажира административно-наказателната отговорност на законния представител на „****“ ООД. Вярно е, че в случая представителите на „****“ ООД са двама, но доколкото управляват Дружеството и заедно, и по отделно, а чл.188, ал.2 от ЗДвП казва, че когато нарушението е извършено при управление на МПС - собственост на юридическо лице, предвиденото в ЗДвП наказание се налага на неговия законен представител - без да уточнява на кой, ако законните представители на юридическото лице са повече от един, настоящият съдебен състав счита, че е без значение на кой от законните представители ще се ангажира административната отговорност. В случая тя е ангажирана на Д. Н. М.Г. именно като законен представител на „****“ ООД – собственик/ползвател на МПС-то и доколкото нито се сочи, нито се представят доказателства, че за същото нарушение е била ангажирана административната отговорност и на другия управител на „****“ ООД, СРС счита, че няма допуснато нарушение на закона.

Доколкото в Електронния фиш е записано името на Д. Н. М.Г. и е посочено, че ѝ се налага „глоба“, СРС счита, че е пределно ясно, че в случая е ангажирана административната отговорност на Д. Н. М.Г., а не на Дружеството „****“ ООД – доколкото не е наложена „имуществена санкция“, а и предвид нормата на чл.188, ал.2 от ЗДвП и изрично направеното уточнение в Електронния фиш, че се наказва Д. Н. М.Г. като законен представител на „****“ ООД.

С оглед доказаното превишение на скоростта с 43 км/ч. приложима се явява разпоредбата на чл.182, ал.1, т.5 от ЗДвП. Според нея при превишаване на максимално разрешената скорост за населено място с над 40 км/ч. на съответното административно-наказателно отговорно лице следва да се определи глоба във фиксиран от законодателя размер и в случая тя е 600 лева. Определеният отнапред в закона твърд размер на глобата не позволява на съда да прави преценка за смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства. Поради това обжалваният Електронен фиш се явява законосъобразен и в санкционната му част.

Превишението на скоростта не е незначително. Липсват изключителни или многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства. Процесното нарушение е типичен пример на нарушение по чл.21, ал.1 от ЗДвП. Административно – наказателно отговорното лице има предишни нарушения по ЗДвП. Поради това не може да се приеме, че конкретният случай е маловажен.

Въпреки всичко, изложено до тук, в случая са налице основания за отмяна на Електронния фиш и то не поради недоказаност на деянието и дееца, а поради изтекла давност. Според чл.11 от ЗАНН, вр. чл.81, ал.3, вр. чл.80, ал.1, т.5 от НК абсолютният давностен срок е 4 години и 6 месеца и в случая той не е изтекъл. Изтекъл е, обаче, срокът по чл.11 от ЗАНН, вр. чл.80, ал.1, т.5 от НК, тъй като нарушението е извършено на 31.03.2019г., Електронният фиш е съставен на 08.04.2019г., след което няма данни дали от СДВР са търсили Д. Н. М.Г. с цел връчване на Електронния фиш и ако да – кога. Жалбоподателят твърди, че е получил Електронния фиш на 17.06.2022г. Жалбата срещу

Електронния фиш датира от 24.06.2022г. Съгласно чл.80, ал.1, т.5 от НК, вр. чл.11 от ЗАНН административно-наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на 3 години. Според чл.80, ал.3 от НК, вр. чл.11 от ЗАНН давността започва да тече от довършване /извършване/ на деянието и съгласно чл.81, ал.2 от НК, вр. чл.11 от ЗАНН се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето за преследване спрямо лицето, срещу което е насочено преследването, като след свършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност. Именно поради това с Разпореждане № 10389/21.09.2022г. е изискана информация от ОПП – СДВР относно това дали и на коя дата е била търсена Д. Н. М. – Г. с цел връчване на Електронния фиш, защото всяко такова действие в случая има характера на действие на надлежен орган, с което се прекъсва давността и след което започва да тече нова давност – съгласно чл.81, ал.2 от НК, вр. чл.11 от ЗАНН. Видно от писмо на ОПП – СДВР с вх. № 206072/03.10.2022г. въззиваемата страна не е ангажираа доказателства, че като надлежен орган, който има задължение да връчи Електронния фиш на наказаното лице, е предприела действия за това връчване. Поради това СРС приема, че от датата на деянието (31.03.2019г.) е започнал да тече давностният срок, но със съставянето на Електронния фиш е бил прекъснат и от съставянето на Електронен фиш Серия К № 2656537 (на 08.04.2019г.) е започнал да тече нов давностен срок. Надлежният орган – СДВР не е предприел никакви действия за административно – наказателно преследване спрямо Д. Н. М.Г. след 08.04.2019г. - до 17.06.2022г., когато жалбоподателят твърди да е получил Електронния фиш. Доколкото от 08.04.2019г. до 17.06.2022г. е изминал срок, който е по-голям от 3 години и 2 месеца и в който административно – наказващият орган е бездействал, СРС приема, че на основание чл.11 от ЗАНН, вр. чл.80, ал.1, т.5 от НК в случая административно-наказателното преследване следва да се изключи по давност. Поради това и обжалваният Електронен фиш следва да бъде отменен.

С оглед изхода на делото не следва да се присъждат разноски в полза на въззиваемата страна. Пред СРС адв. С. изрично заявява, че не претендира разноски, поради което не следва да се обсъжда дали жалбоподателят е доказал да е сторил разноски по делото и дали такива следва да се присъждат в негова полза.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Електронен фиш Серия К № 2656537, издаден от СДВР, с който на основание чл.189, ал.4, вр. чл.182, ал.1, т.5 от ЗДвП за нарушение по чл.21, ал.1 от ЗДвП на Д. Н. М.Г. като законен представител на „****“ ООД е наложена „глоба“ в размер на 600 (шестстотин) лева.

Решението може да се обжалва пред Административен съд – София град по реда на АПК в 14-дневен срок от получаване на съобщението от страните, че решението е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____